

— Ali mi torej dovoliš, da pomandram duševno nedolžnost tvoje Cvetáne, samó da jo otmem kazni in jo privédem k tebi na varno mesto? Dobro preudari! —

— Gospod, meni se kàr vrtí v glavi! —

— Saj se ne mudí. Volja ti je prosta, premisli in potlej odgovóri. —

Samorad se zamisli . . . Zrakoplov se nese pod nebom dalje, in Samorad gleda pod seboj lepo svojo domovino, svoj dvorec in Cvetánin gradič v lepoti jasnega jutra; vidi tudi znano jetnišnico, v kateri obupava Cvetána. Zdí se mu celó, da jo vidi na klopi visokoobzidanega dvora, toda prav je ne more razločiti, ker ji je glava sklonjena. Napósled izusti Samorad s tresočim glasom:

— Mogočni gospod, ravnajte milo z menoj in s Cvetáno! Ustopam vam svoje pravice, kakor sem rekel. —

— Dobro torej! Ako bode Cvetána obsojena, dobim jo v svojo oblast, pogubivši nedolžnost nje duše, in rešim jo vse kazni tega svetá, naj moram razdrobiti ovire bodisi zločinoma. Potlej privédem tebi, obsojenemu hudodelniku, grešno, obsojeno hudodelko. To se zgodí v Ameriki deset dnij po obravnavi. —

Abadon se obrne in zamrmrá polglasno: — To je prava, zmagovita ljubezen! Zvršiti se smé hudodelstvo, zamoriti ljubljeni duši cvet nedolžnosti, samó da samec doseže svojo samico! Res globoko si padel, zarod človeški! —

Potem se obrne k Samoradu, rekoč: — Vse je gotovo in dogovorjeno, samó daj mi še život! —

Abadon iztegne roko. Samorada hudo zabolí, po vseh udih, ali hipno prestane bolečina. Vpraša, kaj pomeni ta bol, pa več ne čuje svojega glasú. Zrakoplov naglo odhaja in se manjša. V njem se vidi jedino Samoradov život; ta je pa nem in negiben za želje svojega lastnika. —

(Dalje prihodnjič.)

Jasnemu nebu.

Jasni nebeški obòk,
Lepa je tvoja milina,
Čarobna tvoja modrina,
Jasni nebeški obòk.

Méni podoba se zdiš
V sanje, nad zémľjo vneséne,
Duše sladkó zatopljéne
Méni podoba se zdiš.

Miroљub.

